

Čís. 2571.

V tom, že hotelový host udal zřízenci hotelu pravděpodobné trvání svého pobytu, neuzavřel ještě smlouvy nájemní na celou dobu svého pobytu.

(Rozh. ze dne 2. května 1923, Rv I 1/23.)

Žalovaný sestoupil v žalobcově hotelu v Mariánských Lázních, vrátný mu vykázal pokoj a tázal se ho, jak dlouho hodlá pobýti, načež mu žalovaný odpověděl, že asi 3—4 týdny. V žalobcově hotelu pobyl však žalovaný pouze týden a dva dny, načež přesídlil do jiného hotelu. Za první týden pobytu byl mu předložen žalobcem účet, jež žalovaný zaplatil. Nabízené úplaty za další dva dny žalobce nepřijal, nýbrž domáhal se zaplacení nájemného za celý druhý týden. Takto zažalovaný nárok uznal žalobce jen co do úplaty za 2 dny. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e uznal dle žaloby, máje za to, že strany umluvily nájem na 3—4 týdny. **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu, pokud se domáhala úplaty za více než dva dny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Pro posouzení tohoto sporu jest rozhodnou otázka, zda mezi stranami došlo k nájemní smlouvě na 3 až 4 neděle, či zda jedná se zde o ubytování žalovaného jako cizince v hotelu. Otázkou touto zabývá se dovolatel, prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci, a proto bude nejprve tuto právní otázku řešiti. Soud odvolací dospěl na základě výsledků průvodního řízení k tomu přesvědčení, že žalovaný tím, že v hotelu E. v Mar. Lázních v noci ze 4. července 1922 nastěhoval se do pokoje, který mu vrátný poukázal a na otázku vrátného, druhého dne mu danou, jak dlouho se zdrží, odpověděl, 3 až 4 neděle, a že v tomto smyslu také ohlašovací listek, vrátným mu předložený, vyplnil, neuzavřel se žalobcem prostřednictvím jeho vrátného smlouvu nájemní na 3 až 4 neděle a že proto musí býti považován za hotelového hosta, který i když dlel v Mar. Lázních za účelem léčení, pokoj v hotelu každodenně opustiti mohl. Soud dovolací sdílí tento právní názor odvolacího soudu, neboť k uzavření nájemní smlouvy na určitou dobu ve smyslu, žalobcem tvrzeném, bylo by potřebí, by se strany shodly nejen na předmětu nájmu, nýbrž i na výši nájemného. Poněvadž pak nesporně při oněch příležitostech žalovaný s vrátným žalobcovým o výši nájemného nejednal, nemohlo pro tento nedostatek k uzavření nájemní smlouvy v tom smyslu, jak žalobce tvrdí, mezi stranami přijíti. Tento nedostatek dojednání ohledně výše nájemného nebyl dodatečně odstraněn tím, že žalovaný, když mu po týdenním pobytu v hotelu E. předložen byl účet, z něhož výše nájemného byla patrna, účet tento zaplatil, neboť toto zaplacení účtu, v němž ostatně nájemné na dny bylo počítáno, nemohlo dle své povahy nahraditi dojednání ohledně výše nájemného pro uzavření nájemní smlouvy ve smyslu žalobcem tvrzeném. V důsledcích toho sluší žalovaného považovati po

dobu jeho pobytu v hotelu E. za cizince, který hotel každodenně proti zaplacení denního účtu opustiti mohl. Spatřoval-li vrátný žalobcův jako jeho zástupce v odpovědi žalovaného, že se zdrží 3 až 4 neděle, ustanovení doby, po kterou žalovaný v hotelu bydliti chce, a pokoj si najímá, měl žalovanému v tom ohledu dáti jasnou a přesnou otázku. Když tak neučinil, musí žalobce následky tohoto nejasného vyjádření svého zřízence nésti. Ostatně účet, předložený žalovanému po jeho týdenním pobytu v hotelu E., svědčí rovněž pro správnost právního názoru soudu odvolacího, neboť v účtu tomto počítáno jest nájemné denně a žalovaný proto z tohoto účtu nemohl seznati, že jeho vyjádření, že se zdrží 3—4 neděle, žalobcem vykládáno jest tak, že žalovanému pronajat jest pokoj jím obývaný na určitou dobu 3 až 4 neděl. Kdyby, jak žalobce tvrdí, účtování nájemného denně s ohledem na provoz lázeňského hotelu i při nájmech na delší dobu bylo nutným, musela by tato okolnost nějakým způsobem žalovanému býti sdělena a aspoň na účtu jemu předloženém nějak vyznačena. Když tomu tak není, nemůže žalobce jednostranně vyvozovati, že předložením účtu dohoda ohledně výše nájemného mezi ním a žalovaným skutečně se stala a že tudíž zákonná podmínka dojednané výše nájemného tímto předložením účtu byla splněna. Na tom ničeho nemění žalobcem tvrzená okolnost, že žalovaný si pokoj zamluvil a že již dříve (předešlé roky) v hotelu E. po celou dobu svého pobytu v Mar. Lázních bydlel. Za tohoto stavu věci posoudil soud odvolací věc po stránce právní správně, dospěv k tomu názoru, že žalovaný jako hotelový cizinec bez výpovědi hotel E. opustiti mohl a že povinen jest zaplatiti nájemné jen za tu dobu, po kterou skutečně v hotelu bydlel.

Čís. 2572.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Zaměstnavatelova tajemníka dlužno zařaditi do té třídy tabulky, do níž patří vzhledem k pracím a službám, vztahujícím se ku správě velkostatku. Pro zařazení do určité skupiny nejsou rozhodny hodnota a název, nýbrž skutečně konaná služba. Lhostejno, že zaměstnanec nebyl placen přímo z důchodů velkostatku, nýbrž ze zaměstnavatelovy pokladny.

Právní nástupci zavázaných osob ručí za závazky, plynoucí ze zákona čís. 130/21 sb. z. a n., bez ohledu na to, zda převod vlastnictví stal se před působností zákona či po tom a zda stal se mezi živými či na případ smrti. Lhostejno, že zástupce není ještě zapsán v knize pozemkové, stačí, drží-li majetek pozemkový. Právní nástupci, mezi něž byl majetek pozemkový rozdělen, ručí solidárně.

Opomenutím ohlášky zaměstnavateli ve smyslu §u 11 prov. nař. nepozbývá zaměstnanec práva na požitky, nemá však nároku na úroky z prodlení za dobu před podáním žaloby.